

Отъ сичкытѣ Си направи най много Богъ обычалъ челоуѣка; за туй го поставилъ да живѣе въ рай честито и благополучно. Подъ власть-та и воля-та му подчинилъ сичкото по земята. Поставилъ го като царъ надъ сичкото. Заповѣдалъ му да са труди съ дареныйа му отъ Него умъ и разумъ да упрavia и распорѣжда сичкото въ своя полза. За сичкытѣ тѣзи толкозь добрины Адамъ и Ева были длѣжны да познаватъ, да обычатъ и почитатъ Бога; да спазватъ дадената имъ отъ Него заповѣдь — *да не ѣдѣтъ салтѣ стѣ едно дърво, дървото за упознаванье на доброто и на злото.* — Защото щомъ хапнѣтъ отъ него, ще умрѣтъ съсъ смъртъ.

Адамъ и Ева не упазили Божіята заповѣдь; Ева подлъстена прѣзъ змѣята отъ дѣвола, взела та хапнѣла отъ плода на запретеното дърво, послѣ дала и на Адама. Поради туй тѣхно прѣгрѣшаванье, тѣ были испѣдени отъ рай и осѣдени на тежки трудове, тегла, екърби, болѣети и на вѣчна смъртъ. Подъ туй осѣжданіе за прадѣднѣа грѣхъ поднаднѣлъ и сичкѣийа челоуѣческѣй родъ, що произлѣзълъ отъ Адама и Ева, та са завѣдилъ умножилъ и распрьснѣлъ по сичката земя.

Богъ като направилъ свѣта, не го оставилъ на слѣпнѣ случай — да става каквото са случи и както да-е. Той прѣмѣдро промыслилъ и промыселя, устроилъ и устроява за траяньето на сичкытѣ Си направи; Той ги свързалъ една у друга тѣй прѣмѣдро, щото една отъ друга да зависѣтъ и една на друга да си служѣтъ. Туй е то що са нарича *Божій Промысль*.

За да бы са упростило на челоуѣшкѣй родъ прадѣднѣа грѣхъ и да бы той са възвелъ пакъ на